

mundtligt eller skriftligt og indføres i den pågældendes patientjournal. Ved en patientjournal, der kan føres både manuelt og elektronisk, forstås de optegnelser, som oplyser om patientens tilstand, de planlagte og udførte undersøgelses- og behandlingsopgaver og observationer m.v. af patienten. Bestemmelsen er for så vidt angår visse videregivelsessituationer en lempelse i forhold til gældende lovgivning, hvorefter der kræves skriftligt samtykke, og vil medvirke til en mere smidig udveksling af oplysninger inden for sundhedsvæsenet. Det vil således være op til de enkelte sundhedspersoner, hvorvidt der indhentes et mundtligt eller skriftligt samtykke.

Samtykket forudsættes at være konkret og basere sig på den fornødne information, jf. bemærkningerne nedenfor til stk. 2.

Endvidere er bestemmelsen en lempelse i forhold til gældende lovgivning for så vidt angår kravet til, hvem der skal indhente samtykke. Med henblik på at sikre en mere smidig udveksling af de oplysninger, som patienten har givet samtykke til kan videregives til andre sundhedspersoner, foreslås det i bestemmelsen, at patienten enten kan give sit samtykke til den sundhedsperson, der videregiver oplysninger eller til den sundhedsperson, der modtager oplysninger. Ønsker patienten f.eks. efter hjemsendelse fra sygehuset, at den alment praktiserende læge bliver orienteret om behandlingsforløbet på sygehuset, kan patienten give sit samtykke til den praktiserende læge. I denne situation er den praktiserende læge ikke længere et led i det aktuelle behandlingsforløb og vil derfor ikke kunne få oplysningerne uden patientens samtykke. Den praktiserende læge er efter patientens anmodning herefter berettiget til at anmode sygehuset om oplysningerne, og sygehuset er forpligtet til at videregive oplysningerne til lægen, idet det i denne situation er den praktiserende læge, der ved sin kontakt til sygehuset står inde for, at et samtykke foreligger. Er patienten i tvivl om, hvilke oplysninger han ønsker, den praktiserende læge skal få kendskab til, vil det være naturligt, at patienten kontakter sygehuset og efter en drøftelse heraf giver sit samtykke til sygehuset.

Næfter patienten at give samtykke til videregivelse, skal dette respekteres, medmindre undtagelsesbestemmelserne i § 24, stk. 2, finder anvendelse.

Efter *stk. 2* fastsætter sundhedsministeren nærmere regler om kravene til et samtykke. Der vil i medfør af bestemmelsen blive fastsat regler om, at samtykket skal være konkret og basere sig på den fornødne information. Det forudsættes, at patienten orienteres om formålet med og omfanget af videregivelsen. Informationen skal i den her nævnte forbindelse gives på et tidspunkt, hvor det af hensyn til behandlingen

skønnes nødvendigt at indhente eller videregive helbredsoplysninger om den pågældende patient. Samtykket skal gives i forbindelse med den konkrete situation, dvs. i tilknytning til, at der opstår behov for videregivelse.

Til § 26

Bestemmelsen omhandler videregivelse af helbredsoplysninger m.v. til andre formål end behandling m.v., dvs. alle andre personer, myndigheder m.fl. end de sundhedspersoner, der er direkte involveret i undersøgelse, behandling og pleje af patienten. Også i denne situation kræves der som udgangspunkt samtykke fra patienten til videregivelse, jf. *stk. 1*. Samtykket skal her være skriftligt, jf. § 27, da der her foreligger situationer, hvor der indhentes oplysninger, der typisk er tilvejebragt til andre formål end helbredsforanstaltninger.

Såfremt en legal repræsentant for en patient, jf. lovens § 5, giver samtykke til videregivelse, og patienten modsætter sig dette, vil spørgsmålet om videregivelse skulle behandles efter reglerne i *stk. 2*, hvor der kan ske videregivelse uden samtykke.

I *stk. 2* er angivet de situationer, hvor der kan ske en fravigelse fra hovedreglens princip om, at der altid skal foreligge et samtykke til videregivelse. Det forudsættes dog, at sundhedspersonen i almindelighed, medmindre der foreligger særlige grunde, forinden en videregivelse finder sted, forsøger at indhente patientens samtykke. Endvidere forudsættes det, at der aldrig efter *stk. 2* må ske videregivelse af oplysninger i et videre omfang, end det er påkrævet efter formålet.

Efter *nr. 1* kan videregivelse ske uden samtykke, når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives. Der findes i gældende lovgivning en række bestemmelser, hvorefter bl.a. læger er forpligtet til at videregive fortrolige patientoplysninger, f.eks. bistandslovens § 17 (der pr. 1. juli 1998 afløses af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, § 12), centralstyrelseslovens § 19, patientforsikringslovens § 17 m.fl. Med henblik på en øget beskyttelse af patientoplysninger lovfæstes det krav, som hidtil har været gældende i praksis nemlig, at der kun er pligt til at videregive sådanne oplysninger, der må antages at have væsentlig betydning for den modtagende myndigheds sagsbehandling. Reglen vil navnlig have betydning i de situationer, hvor den rekvirerende myndighed fremsætter en meget bred formuleret begæring om at modtage oplysninger om en konkret patient. Det indebærer, at såfremt en patientjournal indeholder oplysninger, der ikke kan antages at have væsentlig betydning for den modtagende myndig-